

Magad

körmöd alatt a valóság reped
 lehelet szegélyezi a teret
 szobát ágyat ádehoggy matracot
 dobozból rakott álmodnak polcán
 sok riadt kacatot
 magadból magadban magaddal
 pillantást mi volt

és mit ma szégyellsz is olyat sokat
 tegnaptól lopott surranásokat
 bíborból bársonyba
 madarak árnyékát a tekintetedben
 halott őzek szemét minden egyes neszben
 futásuk emlékét
 magadból magadban magaddal

Mit is?

Mit
 A benned nyújtózó fának gyökerét
 Gyökérből ívet mi föld fölé felfeszít
 Utat barázdál megtöri a betont
 Föld alatti erdőt sző és kavarog
 Mélybe lent koboldok ösvényes útjait
 Fának gyökerét

Gyökerekből törzset
 Törzsből az ág
 Ágakból szőtt föld feletti világ
 Kanyarulatában magad zugait
 Lombjában bujkáló zöld titkok árnyait
 Levelében a pizsmogó nedveket
 Ereiben az áradó csendeket
 Gyökérből törzset

Rajta madárral duruzsló fészkeket
 Rovart a törzs hegesedő sebén
 Bogár páncéljában sebesedő reményt
 Mely kifeslik virágként
 Bimbózó végtelen
 Kert nélküli fát
 Erdőtlent védtelent
 Ágai felnyúlnak keresnek csillagot
 Kuszálják a felhőt csiklandva a habot
 Törzsből az ágat

Miért e tárgyeset fának a részein
 Kérdezed miért hogy így a vers
 Mire is és hogy is
 Miért e sok tárgyrag talán hogy
 Megnevezd talán hogy kimondd
 Megtanuld megjegyezd

Fának a gyökerét
 Fának a csendjeit
 Erdőtlen magányát
 Koboldos mélyeit
 Sebesedő törzsét
 Törzsének rostjait
 Fának az ágát
 Ágbogós karjait
 Lombját madarát
 Madárnak szárnyait

mese

perdülésre fordulásra
pillantást lopsz
titkos világba
koboldra manóra tündérre
füvekre és fákra

tekintet nem fürkész
csak elsimítja ráncát
a homloknak tej fölének
csorba csésze
repedő zománcát
égi takaró elfedi
a virágnak arcát
nem látja tündér sem
falombnak felhőnek
kavargó románcát
nem hallja manó sem
növény indájában
a kúszó virtust
az óra tiktakjában
gyorsulva lélegző ritmust
nem idézi manófütyty
kalap hajlatában
bújó erdei rigmust

az ember málhában
cipeli szüntelen
folytonosság vágját
minden különöst
átemel önmagán
határos világán
vállfán lóg hétköznap
vasaltan pipogyán
nem látni a végét
ünnepi tekintet
elsimít felemel
véges kis pillanat
ágbogas kéményt
lyukára rálehel
suhanni egy álmod
hagyod szöktesse
virágnak kelyhébe
törékeny áhítat
meseszép világod

úgy érzed otthon vagy
manók és koboldok
zuttyannak le melléd
úgy érzed felhő vagy
hagyod a fejüket
öledbe merítsék

rád száll elringat
puhán a manószótt álom
paplanra rásimul
ránctalan éjszaka
koboldok éneklik
a zümmögő kánont

befogad rád lehel
virág bont fejedre sátrat
benne a meselak
az ember neszező kába
szél dobbant virágport
ünneplő sereglet
perdülő-forduló
manóraj nyakába

